

[Christophersen]

Det er på den baggrund, vi har fået den store ubalance rent militært mellem Øst og Vest. Det er et fundamentalt problem for dansk og vestlig udenrigspolitik at få fjernet denne ubalance. Men det betyder naturligvis også, hvis man skal gå til værks på en sådan måde, at man i det længere forløb kan løse det problem, at vi for det første i Vesten og i de vestlige lande må bevare vores indre stabilitet, og vi må nøjes med at bevare en militær afskrækkelsesevne. Vi har ikke brug for militær overvægt. Vi har endda på en række områder ikke engang behov for militær ligevægt. Omvendt må det være vigtigt for os, at de østeuropæiske lande, og specielt Sovjetunionen, i de kommende år formår at ændre og forbedre deres indre politiske, sociale og økonomiske situation, så den præges af større stabilitet, større demokrati, bedre økonomiske forhold, at ikke bare Polen, men også Rumænien, Ungarn og Tjekslovakiet – for slet ikke at tale om Sovjetunionen selv – bliver i stand til at komme ud af deres enorme økonomiske problemer, og at de får iværksat en liberalisering af deres indre økonomiske og politiske forhold. Det er efter min opfattelse forudsætningen for, at man i det længere forløb også vil være i stand til at gennemføre nedrustningsforanstaltninger, som virkelig reducerer det niveau, rustningerne i dag befinder sig på.

Derfor ser jeg en forbindelse mellem nedrustningsbestrebelse og de bestrebelse, som vi må være interesseret i udfoldes for at styrke det økonomiske og det sociale niveau og evne i de østeuropæiske lande. Der er i øvrigt ikke noget originalt i den betragtning, men jeg synes, der er grund til at understrege, at det jo også er, hvad der har ligget bag afspændingspolitikken som en meget grundlæggende filosofi i den sidste halve snes år. Det må være en kombination af nedrustningsforanstaltninger og af andre former for samarbejde, sådan som det er kommet til udtryk ved Madridkonferencen, og sådan som det jo også er kommet til udtryk ved, at eksempelvis EF i årenes løb har forsøgt at udbygge det økonomiske samarbejde med en række af de østeuropæiske lande.

Det er klart, at en sådan videreførelse af afspændingspolitikken ikke kan accepteres betingelsesløst. Her rejser der sig to spørgsmål, som jeg synes ministeren ganske klart har kommenteret, så det skal jeg ikke gå dy-

bere ind i. Det er spørgsmålet om, hvordan vi reagerer, når der sker, hvad der er sket i Afghanistan, og hvordan vi reagerer, når der sker de ting i Polen, som er sket. Det bliver naturligvis en balancegang. Det er ikke en let situation heller for os, hverken i Danmark eller i NATO eller for Vesten som helhed, på den ene side at forsøge at holde fast i afspændingspolitikken og dens principper og på den anden side ikke betingelsesløst at føre afspændingspolitik på sovjetiske præmisser.

Om de regionale konflikter vil jeg indskrænke mig til at sige, at vi har jo i den seneste tid været mest optaget af, hvad der er sket mellem Argentina og Storbritannien. Det er en konflikt, hvis udbrud jeg er sikker på vi alle beklager. Det er også en konflikt, som er brudt ud efter vores opfattelse ene og alene, fordi Argentina ikke har villet respektere Sikkerhedsrådets resolution 502. Jeg mener, den danske regerings standpunkt i hele den konflikts forløb har været fuldkommen korrekt.

En anden konflikt, som vi har interesseret os betydeligt mindre for, men som måske kan have en langt større betydning internationalt, er konflikten mellem Iran og Irak. Det er den potentielt set farligste konflikt, der i øjeblikket eksisterer i verden. Risikoen for, at den ikke lader sig afgrænse, risikoen for, at den fører til betydelige omvæltninger i store dele af Mellemøsten, at den afgørende ændrer alliancemønstre, at den afgørende forrykker den sikkerhedspolitiske balance mellem Øst og Vest i Mellemøsten, er meget, meget betydelig, hvad man jo ikke kan sige om Falklandskonfliktens internationale perspektiver.

Derfor kan jeg helt tilslutte mig, at en ikke uvæsentlig del af vores indsats i det politiske samarbejde i formandskabsperioden selvfølgelig må koncentrere sig om Mellemøst-situationen, ikke bare forholdet mellem Israel og de arabiske lande, men situationen i Mellemøsten som helhed. Det er en meget, meget væsentlig opgave set både fra et dansk og et europæisk synspunkt.

Pelle Voigt (SF):

Jeg skal starte med at beklage over for hr. Ninn-Hansen, som lagde vægt på at få nogle svar fra SFs sædvanlige udenrigspolitiske ordfører, at han nok kommer til at nøjes